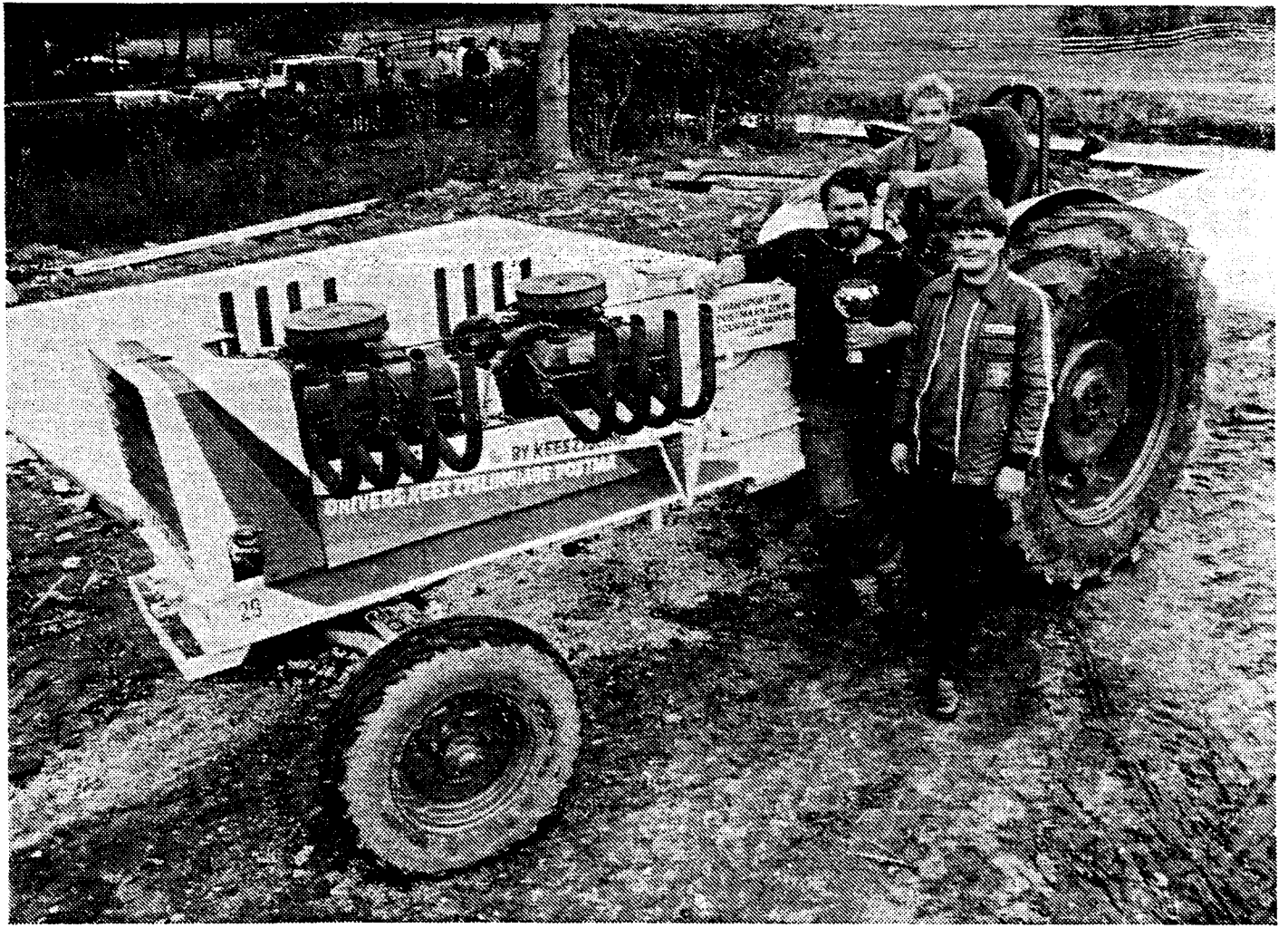

IJlsters hebben sterkste trekker van Nederland LC 21/59/83

„Se hawwe in soad leven,
mar se kinne ek wol wat...”

HOREN EN ZIEN VERGAAT
JE, als de 22-jarige Kees Zysling uit IJlst met een gultige kop de motoren start en het gespierde trekmonster langzaam uit het bûthús rjdt. Walmen van genot stijgen op, maar geen van de verzamelde groep burenen, familieleden en anderen die daarvoor zijn of haar neus optrekt. Daarvoor is de bewondering voor Kees en zijn beide maten en plaatsgenoten Abe Postma (24) en de even oude Siebren Hoekstra net even te groot. „Dizze mannen hawwe in soad leven, mar se kinne ek wol wat”, oordeelt niet zonder trots heit Zysling.

Vanwaar al die lof? Daarvoor moeten we even terug naar het afgelopen week-einde, toen het IJlster drietal met zijn met 750 paardekrachten toegeruste „Kypmantsje” op het Nederlands Kampioenschap Trekkertrek letterlijk en figuurlijk de fel begeerde titel in de wacht sleepte. Vriend en vijand stonden er van te kijken, want nog niet eerder hadden Zysling c.s. zich tijdens een trekkertrekwedstrijd zo opvallend gemanifesteerd. En dan, hup, zomaar nationaal kampioen...

Van beginnersgeluk is geen sprake, want daarvoor is met name Koos Zysling een veel te ervaren figuur in het Neerlandse trekkertrekwereldje. Al in 1976 liet de toen vijftienjarige Kees zich op wedstrijden in den lande zien, zij het in die tijd meer als hoogst geïnteresseerde toekijker dan als actief deelnemer. Twee jaar later was de blonde IJlster boer wel van de partij. Met een eigenhandig „vertimmerde” ex-landbouwtrekker, waarvan goed beschouwd alleen het achterstuk nog als zodanig te herkennen was. Zysling had het trekapparaat voorzien van een 120 pk Daf-motor, die hij zonder hulp van derden monteerde. Hoewel hem een uitgebreide theoretische kennis over het wel en wee van al dat motorgeweld ontbrak, deed hij dat niettemin met zoveel kennis van zaken, dat zelfs vaklieden een verwonderd wenkbrauwetje optrokken.

„Hy hat der yndied gefoel foar”, erkent Siebren Hoekstra, die sinds vorig jaar deel uitmaakt van het Kypmantsjeteam en als monteur en trekkerchauffeur zeker tot oordelen bevoegd is. Bij zijn komst hadden Zysling en Postma overigens al de beschikking over een nieuwe spierbundel-op-wielen, dezelfde waarmee het trio zaterdag iedereen krock-out sloeg.

Zysling: „Dy earste wie ús net mear hielendal nei it sin, omdat der dochs wol wat te licht wie foar it swiere wurk. Wy hawwe doe in nijenien boud, troch de Nufield-efterbrêge te ferbetterjen en it foarein moai wat te fergrutsjen, sadat der plak wie foar twa grutte Mercury-motoren fan elk 7,2 liter. Ja jong, dat wol wol lûke, dat sil ik dy fertelle”, verzekert een grijnzende Kees Zysling, zijn gelijk bewijzend door het gaspedaal nog eens licht te beroeren. Opnieuw verstommen de gesprekken. „Prachtich moai, no?”, roept Postma's vriendin Tineke Tuinstra nog juist boven het kabaal uit. Foekje Postma, de tweede supporter knikt instemmend.

De drie stoere IJlsters zijn heus wel in voor een leuk geintje, wie evenwel tegenover hen een laatdunkende opmerking over het fenomeen trekkertrek meent te moeten maken, is echter aan het verkeerde adres. „Wy nimme dizze sport tige serieus, sa as elkenien syn eigen hobby serieus nimt. It spitige fan dizze sport is allinnich, dat it noch net genôch bekend is by de minsken”, meent vrachtoer Abe Postma, wiens truck gebruik wordt om het 3,4 ton zware Kypmantsje naar de wedstrijden te brengen. „Mar it wurdt wol hieltiten populairder, dat kinst net allinnich oan it tal dielnimmers sjen, mar ek oan hoefolle minsken 't der tsjintwurdich komme te sjen. Op 'e Flevohof wienen der tsien-tûzen...”

Niet zo best te spreken is het om beurten in het trekkerzadel klimmende drietal over wedstrijden die niet onder auspiciën van de Nederlandse Trekker Trek Organisatie plaatsvinden. Tijdens deze wedstrijden staat de commercie

Het sterk „Kypmantsje” met in het zadel Zysling. Op de grond links Hoekstra, rechts Postma.

centraal, iets wat bij de NTTO uit den boze is. Zysling: „Der wurdt faaks troch dizze minsken frij wat foarreklame makke, mar as it der op oan komt, falt it tsjin. Omdat in protte minsken net presys witte, hoe't de saken lizze, krijst reaksjes fan: no, dat trekkertrek is my ek neat. De lju freegje ús ek wolris, werom't wy dêr en dêr net wienen. Mar dat is dan wer sa'n wylde wedstryd, dêr't wy fan 'e NTTO net oan meidwaan meie. As se it merke, skoppe se dy der fuort út. En terjochte, want asto sjochst hoe't dy oaren somtiden mei de feiligheidsassen omspringe...”

Dat de strenge voorwaarden aan materieel en kundigheid van de trekkerchauffeur worden gesteld, is inderdaad geen overbodige luxe. De IJlsters kunnen met hun „één-op-één” lopende Kypmantsje als de baan „mei sit” een last van zeventigduizend kilo over de streep trekken; wanneer er anti-kiepstutten en een soortement dodemansknop ontbraken, zou niet alleen de bestuurder, maar ook het opeengehoopte publiek gevaar kunnen lopen. „Wy kinne in gang helje fan goed njoggentich kilometer per oere, dat gean mar nei,” zegt Hoekstra. „En dan sitte wy ek noch yn 'e lichtste klasse. Dy oaren brûze der hielendal yn. Der is ien by, dy't sels in fleantúchmotor ûnder de kap hat. In echte Rolls Royce...”

Dezelfde Hoekstra was het trouwens, die zaterdag voor het stedeke de winst definitief veilig stelde. Nadat Zysling in de laatste manche een „full poule” (oftewel: de in zwaarte toenemende treklast zonder onderbreking over een afstand van honderd meter meeslepen) had gehaald, was het aan hem in de finale met nog twee overgebleven rivalen af te rekenen.

Hoekstra kweet zich voortreffelijk van die taak, want waar de anderen op 44,07 en 44,70 meter strandden, kon hij het zwoegende Kypmantsje nog net even verder doorrollen. Op 45,50 meter gaf ook hij de pijp aan Maarten, echter ruimschoots voldoende om de zilveren wisselbokaal een jaar naar IJlst te kunnen meenemen.

Dat wilde men daar bij de avondlijke aankomst van het succesvolle drietal ook wel weten, want ruim van tevoren had het ontvangstcomité bloemen, vlaggen en niet te vergeten het plaatselijk muziekkorps Concordia „georganiseerd”. Een welkom echte kampioenen waardig vond men in IJlst. Kees Zysling: „Dy wedstryd wie hartstikke moai, mar dit wie suver hast noch moaier, fûn ik...”